

**Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.**

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: **Upravništvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.**

**Naročnina naj se
plačuje vnaprej.**

Za **insetate** se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste **vsakokrat.**

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 19. januarja 1915.

Št. 6.

Z bojišč.

Ruski napad ob Nidi ponesrečen.

Dunaj, 14. januarja. Uradno se raz-
glašá: 14. januarja 1915.

V zapadni Galiciji in na Rusko-Polj-
skem je včerajšnji dan potekel v splošnem
mirno.

Ob naši trdni fronti ob Nidi so se vsi
sovražni napadi zadnjih dni ponesrečili.

V vzhodnih Karpatih in južni Bukovi-
ni zopet brezpomembni poizvedovalni boji.

Namestnik načelnika generalnega štaba
pl. Höfer, fml.

Poljski legionarji.

Krakov, 14. januarja. »Naprzód« po-
roča s Karpatov, da je prvi polk legionarjev
(prostovoljcev) pod poveljstvom podpolkov-
nika Sosenskowskega prizadjal pri L. Ru-
sum hud poraz: V 16 napadih je bil ves ru-
ski Bendery-polak uničen, 3000 Rusov je ob-
ležalo na bojišču, ujetih je bilo 11 častnikov
in 600 mož, zaplenjeni dve strojni puški in
veliko vojnega materiala. Poveljnik 4. kora
nadvojvoda Jožef Ferdinand je izrekel po-
veljniku legionarjev za ta čin svojo za-
hvalo; cela vrsta legionarjev je bila pred-
lagana za odlikovanje.

Nemška ofenziva na Poljskem.

Amsterdam, 14. januarja. »Nieuwe
Rotterdamskem Courant« se poroča z
dne 11. t. m. iz Londona, da poročajo brzo-
javi iz Petrograda angleškim listom to-le:

V preteklem tednu se je nemška ofenzi-
va (napadanje) na Poljskem omejila na
ozko črto, široko kakih 10 milj, kakih 30 milj
zapadno od Varšave. Ta črta se razteza ob
desnem bregu Rawke med vasjo Mozeli,
dve milj južno od Bolimova in Suhe vasi,
ki leži približno polovico tako daleč stran
od Bolimova kakor od Sohačeva. Nemci
imajo tu dva armadna kora, od katerih je
eden v rezervi, drugi pa je v ognju; tudi je
bilo tukaj postavljenih veliko težkih topov.
Nemški rovi na desnem bregu se ob reki
raztezajo nad eno miljo daleč. V nekaterih
krajih so nemški strelski jarki na eni stra-
ni vasi, na drugi strani pa ruski. Tu so tudi
gozdovi bolimovski. Misli se, da bodo Nem-
ci združili vse sile, da se polastijo tega le-
sovja. Zdi se iz poročil, da imajo Nemci

upanje, da prodrejo ruske čete, če se jim le
posreči, polastiti se gozdov. Že od ponedelj-
ka 4. t. m. se vrši zelo hud boj. Pri Bolimo-
vu je bilo več postojank večkrat ujetih, iz-
gubljenih in zopet vzeti.

Ruski časniki kritikujejo.

Bukarešta, 14. januarja. Iz Petro-
grada se poroča: »Nowoje Vremja« vpra-
šuje, če Rusija res nima odgovornega
armadnega vodstva. Najnovejša ofenziva
nemško-avstro-ogrskih čet južno od Pilice
v smeri proti Kielcu je ruske čete naravnost
iznenadila, da so morale napraviti novo
razporedbo, čeravno so imele že ugodnejše
postojanke. List končuje: Po dosedanjih do-
godkih je zelo verjetno, da se bo ruska ar-
mada prihodnje dni zopet umaknila. Tako-
rekoč s tresočim srcem pričakujemo to po-
ročilo iz vojnega časninarskega stana.

Nemško poročilo.

Berolin, 14. januarja. (Kor. urad.)
Wolffov urad poroča: Veliki glavni stan,
14. januarja 1915.

Vzhodno bojišče.

Jugovzhodno od Gumbinnena in vzhod-
no od Lötzna so bili odbiti ruski napadi, pri
čemer je bilo ujetih več sto Rusov.

Na severnem Poljskem je položaj ne-
izpremenjen.

Na Poljskem zapadno od Visle, so bili
nadaljevani naši napadi.

Na vzhodnem bregu Pilice se ni zgodilo
ničesar novega.

Vrhovno armadno vodstvo.

Boji na Francoskem.

Berolin, 14. januarja. (Kor. urad.)
Wolffov urad poroča: Veliki glavni stan,
14. januarja 1915.

Zapadno bojišče.

V sipinah pri Nieportu in jugovzhodno
od Yperna artiljerijski boji. Sovražnik je
nameril posebno hud ogenj na kopališče
Westende, ki je bo kmalu razrušil popolno-
ma. Sovražne torpedovke so izginile, kakor
hitro so bile pozdravljene z ognjem.

V nadaljevanju napada z dne 12. janu-
arja, severovzhodno od Soissons pa naše
čete vnovič napadle višine pri Vregny in
očistile tudi te višine sovražnika. Med hu-
do ploho in kljub močno omehčani ilovnati
zemlji smo zavzeli v temi v naskoku jarek

za jarkom in potisnili sovražnika do roba
planine. 14 oficirjev in 1130 mož je bilo uje-
tih, 4 topovi, 4 strojne puške in 1 reflektor
zaplenjen; sijajen čin naših čet pred očmi
najvišjega vojskovodje.

Celokupni plen iz bojev dne 12. in 13. ja-
nuarja, severovzhodno od Soissons, se je
po natančnejših konstatacijah zvišal na
3150 ujetnikov, 8 težkih topov, 1 revolverski
top, 6 strojnih pušk in mnogo drugega ma-
teriala.

Severovzhodno od Chalonsa so napadli
včeraj dopoldne in popoldne Francozi z
močnimi silami vzhodno od Perthesa. Na ne-
katerih mestih so prodrli v naše jarke, a so
bili z močnimi protinapadi pregnani in po-
gnani nazaj v njihove pozicije. Ujeli smo
160 vojakov.

V Argonih in Vogezih ničesar pomemb-
nega.

Vrhovno armadno vodstvo.

Boji v Kavkazu.

Amsterdam, 14. januarja. »Daily
Telegraph« poroča iz Petrograda: Bojem v
Kavkazu pripisujejo tu več važnosti kakor
kakemu drugemu dogodku na bojišču. Tur-
ška armada se junaško bori za Sarykamiš.
Nejasno je, odkod da je dobila ojačenja,
mogoče iz Erzeruma, na vsak način pa so
prišla. Turki zavzemajo dobro postojanko,
boji se že tri dni nadaljujejo z nepretrgano
silo.

Novi vpoklici v Srbiji.

Solun, 14. januarja. (Kor. urad.) Iz
notranjosti dežele se poroča, da je odredila
Srbija v novem ozemlju novo vpoklicanje
moških v starosti od 16. do 60. leta. Iz Bi-
tolja se poroča, da se z avstro-ogrskimi uje-
tniki ravna bolje, vendar pa se opozarja na
to, da Srbija vsled težavnega položaja in
splošnega pomanjkanja ne more niti zda-
leka skrbeti za ujete bolnike in ranjence
tako, kakor bi bilo treba.

Iz svetovne politike.

Odstop grofa Berchtolda.

Minister zunanjih zadev grof Berchtold
je odstopil, sredi najhujših bojev. Že več-
krat prej je hotel iz osebnih razlogov od-
stopiti, pa je vendar še ostal. Ravno sedaj

Podlistek.

Kako je Š. K. kuhal kavo.

Naš naročnik Šimen K. ki se nahaja na
severnem bojišču, nam je poslal tole pismo:

Gotovo ste koroški Slovenci radovedni,
kako se nam godi na Poljskem bojišču. Ne
vem, kako bi prišel: Jadikovati nočem, ker
je to, kakor pravijo, za ženske; toliko pa po-
vem, da nisem verjel, da je človek zmožen,
prenesti toliko napora. A kaj! ko pomislim,
da bom enkrat zopet pri svojih veselih
družbah med koroškimi Slovenci, že s to
mislijo človek pozabi na vse in se bojuje
za pravico. Sedaj pa nekaj o ruskih vojaki-
h: Pehota ni mnogo vredna, navadno streljajo
iz okopov tako, da še glav ne prikažejo,
je torej razvidno, da ne zadanejo, ker ne
vidijo. Izvrstni in občudovanja vredni so
pri izkopavanju rovov ali okopov. Ne verjeli
bi, kako hitro so do pasa v zemlji. Udajo
se pri prvi priložnosti, vržejo puško proč

in vzdignejo roke kvišku. Izvrstno je top-
ništvo. Kar naenkrat začne pošiljati tiste
železne kose in jako dobro zadeva. Na ve-
liko srečo je, da imajo manjši učinek kakor
naši. En takšen kos je zadel tudi mene
meseca oktobra, da sem tri tedne celil rano
v Sanoku. Zgodilo se je tako: Ruska vojska
se je pomikala nazaj pri Přemyslu, tako
da smo bili vsak dan na drugem kraju.
Torej smo prišli nekega dne v neko od
Rusov opustošeno vas, kjer smo imeli
počitek. Stari prijatelj želodec se je prvi
oglasil imel sem še konzervno kavo; torej
hajd po vodo in lonec in hitro v neko
hišo kuhat! Seveda sem našel tam že polno
vojakov, ki so me zlepa in zgrda porivali
nazaj, češ nas je že itak dosti! Pa kdo se
v vojski zmeni za take malenkosti! Dospel
sem srečno do ognjišča. Tam je šele bila
prava vojska za moj lonec; velik konec
sem napravil, da sem ga obesil nad ognjišče.
Ta vojska je sicer ponehala, a pričela se
je zopet resnejša. Rusi so zaznali, da se
nahajamo v vasi, najbrž nas je izdal dim. Za-
čeli so frčati in brenčati šrapneli in granate,

da je bilo groza — groza —. Vas je gorela
že na treh krajih, naša hiša je izgubila
dimnik in nekaj oken, soba se je praznila,
vse je iskalo boljšega zavetišča; kar pri-
grmi granata ravno pred našo hišo; deske
so padale, ostale šipe so se razdrobile. Od-
kurili so iz sobe zadnji vojaki. Moja voda
pa že kipi, treba je le še vsuti kave. Sli-
šalo se je vpitje ranjencev; krogle so frčale.
V takšnem slučaju bi Vas kateri doma go-
tovo ne mislil na kavo, a pri nas je dru-
gače. Vsujem kavo v krop. Sam Bog bi naj
dal še dve do tri minute! Nekako toplo mi
je prihajalo. Pogledam kvišku; halo! nad
menoj že gori. Sedaj pa bodi kava, kakoršna
hočeš: zgrabim lonec in kruh, zbežim iz
hiše — okoli in okoli ogenj in vročina —
in tečem kolikor morem skozi goreče pla-
mene k drugim v rov, kar prižvižga en
šrapnel, iz njega se vsuje kakor toča okoli
in okoli. Dobil sem tri kose: eden mi je
prevrtal kapo, drugi telečnjak in tretji je
šel v meso na laktu leve roke, ki pa je
sedaj popolnoma zdrava!

pa se njegov odstop ni pričakoval. Uradno se poroča, da je grof Berchtold odstopil res iz osebnih razlogov. Zunanja politika grofa Berchtolda je bila nadaljevanje njegovega prednika grofa Aehrenthala, ki si je baje želel za naslednika ravno grofa Berchtolda. Berchtold je bil pred svojim imenovanjem za ministra zunanjih zadev Aehrenthalov naslednik v Petrogradu. Pravijo, da je bil v Rusiji zelo priljubljen.

Ko se je začela balkanska vojna proti Turčiji, je bil grof Berchtold v težavnem položaju, ker se je smatrala ta vojna kot neuspeh Aehrenthalove balkanske politike. Po tej vojni je bilo jasno, da ni bilo dobro, da je naša država izpustila Sandžak.

V delegacijah je imel grof Berchtold veliko nasprotnikov, ki so njegovo zunanjo politiko hudo kritizirali, a konečno so zanjo glasovali.

Njegovo albansko politiko označuje »Grazer Volksblatt« takole: »Danes, ko vidimo k dogodkom balkanske vojne nekoliko dalje in se ta politika ostreje odraža, je treba priznati, da se tudi te postojanke (Berchtoldove politike) začenjajo vedno bolj krčiti in je rešitev albanskega vprašanja bolj Italiji, kakor nam v korist. Vsekako pa je imel grof Berchtold zaslugo, da se je pri tem obvaroval mir, zasluga, ki jo znamo šele zdaj prav ceniti, ko smo spoznali grozote vojne.

Umor našega prestolonaslednika in postopanje Srbije, ki ni hotela dati zadostnega zadoščanja za to, sta napravila nov položaj, v katerem je bil grof Berchtold proti svoji navadi prisiljen, zastaviti vse na eno samo karto in nehati z dosedanjim politiko obotavljanja in pričakovanja. Dovolj dolgo so mu očitali, da se hoče za vsako ceno izogniti vojni. Da bi mogel biti v energičnem tonu odposlani ultimatum njegov, se ni mislilo in se je zato iskalo drugega sestavitelja. V vsakem slučaju je pomenil izbruh vojne, da se je popolnoma ponesrečil Aehrenthalov načrt, spraviti reči zopet v ravnotežje, in ni ostal noben drug izhod, rešiti se iz tega duševnega zraka.«

Novi zunanji minister Burian je energičen mož, ki so ga zlasti Ogrji zelo veselili. Tudi glasovi iz Nemčije ga simpatično pozdravljajo. Upajmo, da bo pravi mož, ki bo znal pri mirovnih pogajanjih varovati koristi in ugled naše skupne domovine.

Stürgkovo stališče omajano?

Dunaj, 14. januarja. Kakor poroča »Neues Wiener Journal«, kroži nekaj dni sem med političnimi krogi vest, da je stališče ministrskega predsednika grofa Stürgkha omajano in da je kmalu pričakovati njegovega odstopa. To poročilo ni še potrjeno.

Burian se poda v nemški glavni stan.

Dunaj, 14. januarja. Po poročilih od poučene strani se mora z največjim pritiskom povdariti: Samo minister gre, politika pa ostane trdna in nepremakljiva. Novi zunanji minister baron Burian se je nasproti zastopnikom nekaterih dunajskih časnikov izrazil: »Ne vem drugega povedati, kakor to, da gledam v bodočnost z največjim zaupanjem. »Neues Wiener Tagblatt« izve iz Budimpešte: Grof Berchtold je svojo novo prošnjo za odstop oddal v nedeljo. Ko se je ministrski predsednik grof Štefan Tisza vozil v soboto na Dunaj, je že vedel, da se bo v vodstvu zunanjega ministrstva zgodila izprememba. V ponedeljek je cesar v zopetni avdienci opetovano prošnjo grofa Berchtolda za odpust uslišal. Še tisti večer je bil baron Burian pri cesarju v avdienci. Njegovo imenovanje za naslednika grofa Berchtolda se je izvršilo v torek. Grof Tisza je omenil to svojim ministrskim tovarišem včeraj. V Budimpešti so tako obveščeni, da bo baron Burian tako hitro ko mogoče odpotoval v nemški glavni stan, da dobi avdienco pri nemškem cesarju.

Lahi o Berchtoldovem odstopu.

Rim, 14. januarja. »Corriere d' Italia« pravi k odstopu grofa Berchtolda: Kljub znani želji po odstopu bi bil grof Berchtold v sedanjih razmerah ostal na svojem mestu, če bi se ne videlo dogodkov, za katere bi ne mogel dati odgovornosti.

»Popolo romano« slavi zasluge grofa Berchtolda zavoljo dobrih odnošajev do Ita-

lije in meni, da ima imenovanje Buriana mogoče namen, da se med Dunajem in Budimpešto napravi pristrčnejše razmerje. Kar se tiče Italije, ne bodo njeni odnošaji do monarhije zavoljo te nepričakovane krize nič izpremenjeni.

»Messaggero« sumi, da ima imenovanje barona Buriana namen pomiriti Ogrsko.

Strašen potres v Italiji.

Avezzano, 14. januarja. (Kor. urad.) Poročila iz raznih krajev pravijo, da so občine Zeppelino, Paterno, Cerchio, Collamele, Pescina in vas San Benedetto Marsi večidel razrušene.

Avezzano, 14. januarja. (Kor. urad.) Glasom poročil iz raznih pokrajin, so občine Zappelino, Paterno, Cerchio, Collamele, Piscina in znana vas San Benedetto Marsi večidel razrušene.

Pogled na Avezzano, ki je popolnoma razrušen, je strašen. Na tisoče kubičnih metrov razvalin. Reševalna dela so bila predvsem otežkočena radi velikih kolov, ki so ležali naokrog. Vojaki, karabinierji in uradniki so enegično priskočili na pomoč. Pričakuje se nadaljnjih čet in sanitetnega osobja.

Potruje se, da število preostalih v Avezzanu ne presega 10 % vsega prebivalstva. V kraju se nahaja le še malo ljudi.

Avezzano, 14. januarja. (Kor. urad.) Ko je kralj pregledoval razvaline v Avezzanu, so ga spremljali državni podtajnik Visocchi, poslanec Guglielmi, vojvoda Torlonia, akvilejski prefekt in nekaj častnikov.

Kralj se je napolil proti sredini mesta po ulici »Venti Settembre«, ki je vsa v razvalinah. Povsod so mu klicali: Naj živi kralj, naj živi Savoya! Dal je razumeti, da želi, da izostane vsaka ovacija.

Prisostvoval je nato rešilni akciji, tolažil ranjence in hvalil vojake. Stopil je na neko razvalino ter opazoval, kako so reševali nekega otroka. Rešili so dosedaj 160 ranjencev in potegnili izpod razvalin 200 mrtvih.

Rim, 15. januarja. (Kor. urad.) Po prvih sodbah je skupno število žrtev 23.000 do 25.000.

Rim, 14. januarja. (Kor. urad.) Kakor poroča »Messaggero«, se nahajajo med mrtvimi: podprefekt s celo družino in vsem osebjem prefektore, vsi člani sodnega dvora in vladnih oblasti, župan, občinski svetniki, dva generalna svetnika, 95 do 110 vojakov, ki so tvorili malo garnizijo, vsi stražniki, 4 carinarji, 8 do 9 občinskih stražnikov, kakor tudi več zdravnikov in notablov, med njimi bivši poslanec Carri. Podrla so se tudi tovarniška poslopja. Slavni grad Colonna je porušen.

Več sto ljudi, ki so se rešili, šotoré pri ognju, ki so ga napravili na trgu. Izgledajo, kakor da bi prišli ob pamet in niso zmožni, da bi prišli žrtvam na pomoč in izpregovorili kako besedo. Prebili so noč v strašnem mrazu pod milim nebom. Iz razvalin je slišati hropenje in obupne klice.

Poslanec Sipari je brzojavil »Messaggero«, da je nesreča še večja kakor je bil znani potres v Messini.

Razno iz vojne.

Poincaré v fronti.

Kodanj, 14. januarja. (Kor. urad.) Po nekem poročilu iz Pariza je imel predsednik Poincaré v Nieuportu nagovor, v katerem se je izrazil: »Le še par mesecev potrpljenja! Vzdržite še nekaj časa moralno odporno silo in telesne moči, ker se bo usoda bodočih stoletij odločila sedaj!«

Italijo in Romunijo bi radi pridobili.

Berolin, 13. januarja. Iz Bukarešte poroča »Tägliche Rundschau«: Trojni sporazum (Angleška, Rusija in Francoska) skuša vse mogoče, da bi ujela duše nevtralnih držav. Zlasti se je spraval na Italijane in Romunce, ki naj bi mu pomagali zmagati v vojni proti Nemčiji in Avstro-Ogrski. Zlasto delijo vsak dan s polnimi rokami, da bi si pridobili podkupljive časnike in državnike, sistem laži je razpet po širokem svetu, ne štedijo z obljubami, ki jih v najugodnejšem slučaju niti deseti del ne bodo mogli izpolniti. Zadnji čas poizkušajo z

govorniki in hujskači, ki hodijo od kraja do kraja. Takšen se je pokazal tudi v Romuniji. Ta, neki Belgijec, Žorž Lorand po imenu, ima v vseh večjih mestih Romunije najogljivejšje govore proti Nemčiji in Avstriji; v Italiji je to rovarenje že prej opravil. Gospod Lorand si v svojih govorih dovoljuje skoro neverjetne hujskarije, tembolj ga pa slavijo pristaši Francozov in Rusov. Pri njegovih predavanjih je veliko navdušenega ljudstva, čeravno stanejo vstopnice za osebo 3 do 5 frankov, znesek, ki da se bo »porabil za Belgijo«, v stvarnem pa bo najbrž ostal v žepih gospoda Loranda. Vabil k banketom nanj kar dežuje, in povsod, kjer se pokaže, je predmet viharnih slovesnosti. Tako je Lorandovo potovanje po Romuniji podobno slavnostnemu pohodu, zlasti ker se dela, kakor da bi bil poslan od vlade. In vendar je gospod Lorando tisti, ki je med drugo balkansko vojno Romunijo najgrše opsoval. Tedaj je pisal, da je »moralna Bolgarija vsled vkorakanja in tatvin Romuncev več trpeti, kakor vsled cele vojne proti Turčiji«, in nadalje, da so Romuni »na svojem ne ravno častnem sprehodu skozi Bolgarijo ukradli eno pokrajino in zasadili Bolgariji v hrbet nož.« To vse je danes pozabljeno, in romunski ropotavci slavijo danes moža, ki jih je včeraj imenoval tatove in morilce. (»Tagespost« 15. januarja.)

Grška.

Atene, 14. januarja. Kakor se poroča od uradne strani, so izmišljena poročila, da bi bil grški poslanik v Petrogradu rekel, da je prišel čas, da bo Grška izstopila iz nevtralitete.

Ruska carica proti nadaljevanju vojske?

Budimpešta, 13. januarja. Zasebni uradnik L. Cs. je na novega leta dan prejel od svojega stričnika praporščaka dr. H. K. s severnega bojišča sledeče zanimivo pismo: »Dragi! Vsi trpimo vsled mraza, vendar naš poživlja misel, da bo kmalu končano. Ujeti ruski vojaki pripovedujejo, da so jim pravili častniki, da je ruska carica proti vsakemu nadaljnjemu prelivanju krvi. Vsled tega so v ruski armadi mnenja, da bo vojska kmalu končana. Ruski častniki imajo v carico veliko zaupanje, ker je njen vpliv in njena moč večja kot pa velikega kneza Nikolaja Nikolajeviča. Nek ujet ruski kozak mi je dejal: Mogoče bomo marca meseca že zopet dobri prijatelji.«

Belgijski kardinal monsignor Mercier belgijskemu ljudstvu.

Listi poročajo: Belgijski kardinal Mercier je izdal na svoje vernike pastirski list, v katerem jih opozarja na njih sedanje razmerje do Nemcev, ki so zasedli deželo. Med drugim pravi kardinal: »Pomnite dobro, da ne zahtevam od vas, da bi se odrekli kakemu svojemu upu. Nasprotno, smatram za svojo dolžnost, da določim, kar morete zagovarjati v svoji vesti napram državi, ki je napadla našo deželo in jo ima začasno po večini zasedeno. Ta država ni postavna avtoriteta, vsled česar je v notranjosti svojega srca niste dolžni niti spoštovanja niti vdanosti niti pokorščine. Edina postavna oblast v Belgiji je ona, ki pripada našemu kralju, njegovi vladi in zastopnikom naroda. Oni sami so za nas avtoriteta, oni sami imajo pravico do vdanosti v naših srcih in na našo pokorščino.« Pastirski list pravi potem dalje: »Zasedene pokrajine niso osvojene pokrajine. Kakor ni Galicija ruska pokrajina, tako tudi Belgija ni nemška. Je pa zasedeni del dežele v dejanskem položaju, ki ga mora prenašati. Največji del naših mest se je udal sovražniku in mora izpolnjevati pogoje, ki so bili podpisani ob vdaji. Oa začetka vojaških operacij so civilne oblasti z dežele odločno opominjale meščane, naj se vzdržujejo vsakega sovražnega dejanja proti sovražni armadi. Ti opomini so veljavni tudi sedaj. Samo naša armada skupno s hrabrimi četami zaveznikov ima čast in pravico braniti deželo. Pričakujemo od armade končne rešitve.«

Papež Benedikt XV. in vojni ujetniki.

Kongregacija za izredne cerkvene zadeve je dne 21. decembra objavila naslednjo izjavo: »Poln sočutja za revo nesrečnih in tako številnih vojnih ujetnikov ter tolikih skrbi polnih družin, ki so brez vseh poročil o dragih svojcih, pa tudi iskreno želeč, da

bi eni in drugi od njega zadobili vso mogočo pomoč, in podporo je blagovolil sveti Oče Benedikt XV. na predlog podpisanega tajnika sv. kongregacije za izredne cerkvene zadeve naslednje določiti:

1. Prevzvišeni ordinariati onih škofij, v katerih se nahajajo vojni ujetniki, naj čimprej po potrebi zberejo enega ali več duhovnikov, ki zadosti poznajo jezik ujetnikov, ali pa si jih — če takih duhovnikov ni v njih škofijah — izprosijo od drugih ordinariatov.

2. Ti duhovniki naj skrbijo z vso gorečnostjo za telesno in duševno blaginjo vojnih ujetnikov s tem, da jih z vsemi sredstvi, ki so na razpolago, stojijo ob strani, da jih tolažijo in podpirajo, v različnih in dostokrat v zelo mučnih okolnostih, katerim so izpostavljeni.

3. Še posebej naj ti duhovniki poizvedujejo, če so njih oskrbi prepuščeni vojni ujetniki že poslali svojcem kaka poročila ali ne. Če niso še tega storili, naj poskrbe, da se to čimprej zgodi.

4. Če pa ujetniki sami ne morejo tega napraviti, ker so bolni ali ne znajo pisati ali iz drugega razloga, tedaj naj duhovniki sami to napravijo na kraju bivališča ter v imenu vojnih ujetnikov. Prav tako naj skrbijo, da se taka pisma varno odpošljejo.

V Rimu, dne 21. decembra 1914.

Evgen Pacelli, tajnik.

Ta dekret je bil odposlan vsem kardinalom in nadškofom onih držav, ki se nahajajo v vojski. V priloženem pismu izjavlja še papežev državni tajnik, da je samo po sebi umevno, da sv. Oče ne dela glede vojnih ujetnikov prav nobenega razločka bodisi glede veroizpovedanja, bodisi glede jezika in narodnosti.

Zopet prelep dokaz, kako skuša novi papež z vso ljudomilostjo lajšati bedo, ki jo povzroča sedanja vojska.

Prebiranje črnovojnikov na Ruskem.

Curh, 13. januarja. Iz Petrograda poročajo, da je na Ruskem odrejeno prebiranje vseh doslej nepotrjenih črnovojnikov letnikov 1875 do 1895.

Prijateljski razgovori med sovražnimi strelskimi jarki prepovedani. Iz Berlina se poroča: »Tägliche Rundschau« javlja: Pristrčni razgovori, do katerih je prišlo tako pogosto med nemškimi in francoskimi strelskimi jarki, so sedaj s posebnim poveljem vrhovnega armadnega vodstva prepovedani. Za Božič in Novo leto je prišlo na posameznih mestih do nekakega premirja. Tuintam so se obojestranski vojaki ozirali celo na ure, ko se kosi in zauživa čaj.

Nemški vojni ujetniki v Sibiriji. »Vossische Zeitung« poroča iz Hamburga: Hamburgsko deželno društvo »Rdečega križa« je izdalo natančno poročilo o položaju nemških vojnih ujetnikov v Sibiriji. Glasom tega poročila so civilni ujetniki, ki so se nahajali ob izbruhu vojne v Sibiriji, vsi v guberniji Irkutsk, in sicer Nemci in Avstrijci iz Mandžurije v Verholensku, iz Vladivostoka in drugih vzhodno-sibirskih krajev pa v Kirensku. V teh krajih žive Nemci popolnoma svobodno. Nahajajo se samo pod policijskim nadzorstvom. Vsi Nemci, ki razpolagajo z lastnimi denarnimi sredstvi, si uredi lahko materialno življenje, kakor si sami hočejo; oni pišejo, da so popolnoma zadovoljni in da se nahajajo v slabšem položaju le dotični, ki so brez sredstev. Vlada jim ne da ničesar, zaslužka pa tudi ni. Ceneno življenje in dobrodušnost ruskega domačega prebivalstva pa jim kljub temu omogoča obstoj.

Dnevne novice in dopisi.

Družba sv. Mohorja Poverjeniki morajo skleniti nabiranje udov z mesecem februarjem. Naša narodna čast zahteva, da skrbimo posebno letos za družbine člane. Skušajmo obdržati družbo na dosedanji višini.

Novi knez in škof se zahvali dr. vitezu pl. Metnitzu. Knez in škof dr. Adam Hefter je poslal gospodu županu dr. vitezu pl. Metnitzu na njegovo čestitko sledečo zahvalo: »Prijazna čestitka, ki ste mi jo gospod župan poslali v imenu deželne prestolnice, me je zelo veselila in se Vam za to najpristrčneje zahvaljujem. Naj bi mi bilo z božjo pomočjo omogočeno, plodonosno

delovati v lepi koroški deželi in njenem ljubeznivem glavnem mestu. Veselilo me bo, če se najde priložnost, da bom deloval v lepem sporazumu z deželno prestolnico. Sprejmite, Vaše blagorodje, še enkrat izraz zahvale in odkritega čislanja od udanega Vam dr. Adama Hefterja.«

Vojaki so dobili večji del božičnih darov.

Po poročilu transportnega poveljnika ritmojstra Seutter pl. Lötzen je bil večji del božičnih darov doposlan vojakom na bojišče v času od 21. decembra 1914 do 3. januarja 1915. Zlasti je bilo mogoče dostaviti posameznim četam in zavodom vse enotne zavoje najkeseje do obeh božičnih praznikov. Pa tudi večina darovanih volnenih in jedilnih reči, kakor tudi drugi darovi ter cigarete in smotke, ki so bili razen štirih vagonov za poznejše sledeče formacije 3. kora rezervirani v nekem skladišču v kornem okolišu, so bili razdeljeni pri četah ali v skupnem prostoru pripravljeni, da se dopošljejo, ko bo treba. Oddaja 11.540 vojnopoštinih zavojevih pošiljatev na glavni vojnopoštini urad v etapnem prostoru jamči hitrejšo in skorajšnjo dostavo take privatne pošte na vojake 3. kora. Izpolnujem prijetno dolžnost, če izrečem svojo odkritosrčno zahvalo in priznanje vsem udeležencem c. kr. deželnim oblastim, društvu graškega jesenskega semenja, prirediteljem štajerskega vojaškega dneva vojnopomožnega urada, zimski oskrbovališči c. kr. štaj. dež. namestništva kakor tudi vsem tistim mnogim tisočim dobrotnikom, ki so svojo marljivost in delavnost, svojo požrtvovalnost in dobrotljivost zastavili za blagi namen, napraviti našim pridnim četam božično veselje. Veselje naših vrljih čet, ki so se celo na sveti večer morali bojevati, pripoznanje in zahvala njihovega velespoštovanega kornega poveljnika so najboljšje plačilo za nesebično nabiranje v vseh delih kornega okoliša. Vsem še enkrat najtoplejšo iskreno zahvalo v imenu čet 3. kora za vso ljubeznivost in za vso skrb.

pl. Mattanovich l. r., feldmaršal.

Odlikovan slovenski mornar. Ljubljanskemu rojaku Maksu Pustavru, torpednemu instruktorju na podmorskem čolnu „U XII.“ so na slovesen način izročili srebrno kolajno I. razreda. Podčastnik Pustavrh je na podmorskem čolnu „U XII.“ v morski ožini Otranto lansiral (izstrelil) pri torpedo na francosko admiralsko ladjo „Courbet“ in jo je zadel. Zato je dobil najvišje odlikovanje.

Odlikovan je sin ljubljanskega župana, topničarski praporščak gospod inženjer Fran T a v č a r s srebrno hrabrostno svetinjo prve vrste.

Jubilej. V Gorici je obhajal dne 14. t. m. štiridesetletnico, odkar je bil posvečen v duhovnika, g. dr. Anton Gregorčič, državni in deželni poslanec. Star je sedaj 64 let in še čil.

Fcm. baron Samonigg †. Na Dunaju je umrl umirovljeni feldcajmojster Ivan baron Samonigg v 76. letu svoje starosti. Rajni je bil rodod iz Šoštanja v Šaleški dolini na Štajerskem.

Izpremema v prodaji moke. Uradna „Klagenfurter Zeitung“ poroča: Ker se odjemalci vedno iznova pritožujejo pred nakupovanju moke, opozarja zveza koroških trgovcev, da se vsled odredbe kr. ogrske vlade glede ogrskih mlinov ne dobiva več z Ogrskega moka, kakršno in kolikor bi je kdo hotel, ampak le po določeni sestavi raznih vrst moke. Po tej sestavi je trgovec prisiljen, da se drži pri naročitvi enega vagona moke te-le razdelitve: 16 vreč (žakljev) fine moke za peko, 24 vreč moke za kuho in 80 vreč moke za kruh. Ta predpis sili sedaj male trgovce, da uredijo prodaje moke tako, da bodo oddajali moko odjemalcem le v razmerju en kilogram pšenične moke, dva kilograma moke za kuho in pet kilogramov moke za kruh in se pšenična moka samo ne bo prodajala. Trgovec torej ne more ustreči posameznim željam.

Prevoz ranjencev. V petek, dne 15. t. m. je došlo ponoči ob 11. uri čez Maribor s posebnim vlakom v Celovec 73 hudo ranjenih in 180 lahko ranjenih in bolnih vojakov. Prepeljali so jih v rezervne bolnišnice.

Slovenski hlapec piše iz ruskega ujetništva. Mariborska „Straža“ poroča: Franc Sulcer, hlapec pri Žebotovi rodbini v Selnici ob Muri, ki je bil kot vojak ... lovskega bataljona ujet od Rusov, in piše sedaj iz

ujetništva iz Kiewa. — Dragi! Naznanjam vam, da sem še pri življenju. Bil sem v Galiciji v neki vroči bitki od krogle in šrapnela ranjen pod kolenom. Nato so me Rusi ujeli. Sedaj sem že 12 tednov v bolnišnici. Upam, da bom hodil kot poprej. V nesreči ima še človek vendar tudi srečo. Ko bi bila priletela krogla malo niže v gleženj, bi mi sedaj gotovo nogo odrezali. Upam pa, da bom vsled skrbne zdravniške oskrbe hodil zopet ravno. Postrežba v bolnišnici je zelo lepa. Ne vem pa, kako bo pozneje, ko me ozdravljenega spravijo v ledeno Sibirijo. Ko bi le že bilo kmalu konec te nesrečne vojske! Božične praznike bom torej obhajal letos tukaj v Rusiji! Upam, da se na spomlad zopet vidimo. Ali ste še vsi zdravi? Srčne pozdrave vsem znanim!

Kardinal Piffl o bodočem kulturnem boju. »Grazer Volksblatt« poroča med cerkvenimi vestmi v št. 33 z dne 15. t. m.: Na nekem shodu v Neu-Margareten na Dunaju je kardinal Piffl rekel v svojem govoru med drugim: »Če bo po tej velikanski borbi narodov sklenjen mir, potem bo nastala nova vojna kulturni boj (t. j. boj zoper katoliško Cerkev) kakor nekdanj leta 1871., potem pa ljubi katoliški možje, potem pa bo treba poslušati besede svete Cerkve in vašega škofa. Potem bo treba, ne izkazati se kot cunj, ampak kot možje, ki zvesto in neustrašeno držijo k slavi domači katoliški veri, k starim domovinskim navadam in šegam in se ne dati zmotiti in omajati od nikogar.

Greblnj. Greblinjski gospod župnik Florijan Kramer so že več časa hudo bolani in se priporočajo duhovnim sobratom v molitev.

Ledenice. (Zopet eden vstal od mrtvih.) Kakor je »Mir« že poročal, je bil pd. Tustnikov sin v Ledenicah Franc Resman, četovodja pri strojnopuškiniem oddelku pešpolka št. 7, za svojo hrabrost v Galiciji odlikovan z veliko srebrno hrabrostno svetinjo. Žal, da je bil v začetku septembra zelo hudo ranjen skozi pljuča in od 10. septembra ni bilo o njem ne duha ne sluha več. Starši so povsod povpraševali po njem, pa vse zaman. Za gotovo se je mislilo, da je pokopan kje v Galiciji. Dne 13. januarja pa je došla sledeča dopisnica: »Ljubi starši! Od včeraj sem tukaj v Moskvi v bolnišnici. Rane so zaceljene, pa tudi sicer sem že precej okrepcan. Sicer se mi godi dobro. Pozdravljam vse! Vaš France. 30. decembra. Franc Resman. 10 Evakuations-Hospital 2 Palaton, Moskva.

Sveta vojska.

Vsem za dne 16. jan. 1915 vpoklicanim v Celovec došlim letnikom 1890, 1889, 1888 in 1887 so se razdelili dvojezični (slovensko-nemški) lističi te-le vsebine:

Predragi mladi vojaki!

S ponosom se vse ozira na vas ter z vso gotovostjo pričakuje, da vsak posameznik izmed vas pripomaga ogroženi domovini izvojevati zmago.

Zato pa ne zapravljajte svoje mlade moči in sile s prevelikim uživanjem **opojnih pijač**, in prav posebno pa se varujte pred **slabim, zapeljivim ženstvom**, ki hoče le vaš itak ne preobilen denar ter vam zamore tudi vzeti vaše zdravje.

Žrtvujte vaše telesne in duševne moči v prid domovine; ravno tako v lastni blagor za poznejše življenje ne izpodkopajte lahko miselno vašega zdravja.

Društvo abstinentov.

Ranjeni in mrtvi junaki.

Seznam izgub št. 93

objavljen 4. januarja.

(Nadaljevanje).

Filafer Matija, inf., dpp. 4; Findenik Janez, inf., pp. 7; Fischer Anton, inf., dpp. 4; Fister Otmar, inf., dpp. 4; Flašberger Anton, korp., dpp. 4; Flaunič Janez, inf., m; Flek Ferdo, nad. rez., dpp. 4; Fonzari Rihard, enol. prost., korp., dpp. 4; Freistetten, podd., dpp. 4; Friesner Matija, inf., pp. 7; Fritz Andrej, četov., dpp. 4; Fritz Matija, podd., dpp. 4; Fröhlich Franc Jožef, podd., dpp. 4; Fröhlich Franc, inf., dpp. 4; Fruhman Janez, inf., dpp. 4; Frühwirth Jožef, četov.,

dpp. 4; Furian Jožef, inf., dpp. 4, m; Furlanich Rudolf, inf., pp. 7, m; Fürnschub Leopold, inf., dpp. 4; Fussi Matej, pp. 7; Gabriel Andrej, inf., dpp. 4; Gabrielčič Aleš, inf., dpp. 4; Gabrul Tomaž, inf., dpp. 4; Gangl Šimen, inf., dpp. 4; Gančnik Kilijan, četov., dpp. 4; Garber Janez, nad. rez., dpp. 4; Gasser Ernest, korp., dpp. 4; Gassler Ferdo, inf., dpp. 4; Gaube Karel, četov., dpp. 4; Gaubl Peter, inf., dpp. 4; Ganglhofer Rudolf, poddes., pp. 7; Gauč Friderik, inf., dpp. 4, m; Gavec Lojze, inf., dpp. 4; Gelbman Janez, inf., dpp. 4; Geršak Anton, inf., dpp. 4; Geršak Jožef, inf., dpp. 4; Gferer Janez, inf., dpp. 4; Gigl Jožef, inf., dpp. 4; Gigler Janez, četov., dpp. 4; Gigler Karel, mornar; Glančnik Vinko, poddes., dpp. 4; Glanznig Miha, inf., pp. 7; Glaser Janez, inf., dpp. 4; Glac Jurij, četov., dpp. 4; Glavar Aleksander, inf., dpp. 4, m; Glinšek Anton, inf., dpp. 4; Globočnik Luka, nad. rez., dpp. 4; Godec Ferdo, inf., dpp. 4; Golčnik Ambrož, inf., pp. 7; Goleaš Anton, inf., dpp. 4; Gölles Franc, poddes., dpp. 4; Gostner Franc, inf., dpp. 4; Gostenčnik Jurij, narednik, dpp. 4; Gostič Franc, nad. rez., dpp. 4; Gradišnik Franc, inf., pp. 7; Graf Rudolf, nad. rez., dpp. 4; Grafoner Anton, četov., dpp. 4; Grallinger Rudolf, inf., dpp. 4; Gramser, inf., dpp. 4; Granik Jaka, korp., dpp. 4; Grasneker Tomaž, inf., dpp. 4; Grehenik Janez, č. sluga, dpp. 4; Gregorič Jožef, nad. rez., dpp. 4; Grehenik Leop., poddes., pp. 7; Greilach Janez, inf., dpp. 4; Grela Franc, dpp. 26, v ujet.; Grobelnik Franc, inf., pp. 7; Gröblacher Janez, korp., dpp. 4; Groger Janez, inf., dpp. 4; Gross Matija, pp. 7; Gruber Jožef, inf., dpp. 4; Gruber Jožef, inf., dpp. 4; Gruber Peter, inf., dpp. 4; Guggenberger Janez, inf., dpp. 4; Guggenberger Bošt., inf., dpp. 4; Guggenbichler Janez, inf., dpp. 4; Haar Leop., inf., dpp. 4; Haberl Karol, nar., dpp. 4; Hade Lud., četov., dpp. 4; Hafner Janez, korp., pp. 7; Hafner Janez, inf., dpp. 4; Hafner Lipej, inf., dpp. 4; Hafner Urh, podd., dpp. 4; Haller Janez, inf., dpp. 4, m; Hape Franc, trob., dpp. 4; Hape Val., inf., pp. 7; Härb Jurij, korp., dpp. 4; Hasler Janez, inf., dpp. 4; Hasmann Janez, inf., dpp. 4; Hauptman Jožef, inf., dpp. 4, m; Hauser Janez, inf., pp. 7; Hauser Jožef, inf., dpp. 4; Hedering Lovro, inf., dpp. 4; Heisman, dpp. 4; Hinteregger Karol, trob., dpp. 4; Hinteregger Konrad, podd., pp. 7, m; Hinteregger Leop., inf., dpp. 4; Hinteregger Martin, inf., dpp. 4; Hirn Bened., podd., dpp. 4; Hirzer Jožef, korp., dpp. 4; Hochstrasser Jožef, podd., dpp. 4; Hofer David, inf., dpp. 4; Hofer Silv., inf., dpp. 4; Hofstätter Konrad, inf., dpp. 4; Hohenwarter Hugon, nared., dpp. 4, m; Hohenwarter Roman, dpp. 4; Hoj Krist, inf., dpp. 4; Hölbling Mat., n. rez., dpp. 4; Holzer Val., inf., dpp. 4; Hopfgartner Peter, rez. podd., pp. 7; Horvat Avg., podd., dpp. 4; Hössl Matija, inf., dpp. 4; Hötzl, inf., dpp. 4, m; Hrastave Ivan, podd., dpp. 4; Hribernik Pavel, nad. rez., dpp. 4; Hriberšek Dominik, dpp. 4; Hriberšek Martin, inf., dpp. 4, m; Hrovat Anton, inf., dpp. 4; Huber Jan., inf., dpp. 4; Hudelist Matija, četov., dpp. 4; Igerc Janez, inf., dpp. 4, m; Inwinkl Jož., r. inf., pp. 7; Inzinger Lud., inf., dpp. 4; Irgel, inf., dpp. 4; Irrenfried Matija, inf., dpp. 4; Iskra Janez, inf., dpp. 4; Ivančič Anton, nad. rez., dpp. 4; Jageje, inf., dpp. 4; Jagodič Šimen, korp., dpp. 4; Jagodič Tomaž, inf., dpp. 4, m; Jagsch Rup., inf., dpp. 4; Jakič Jakob, inf., pp. 7; Jaklič Franc, inf., pp. 7, m; Jakobi Erih, podd., dpp. 4; Jamernik, nad. rez., dpp. 4; Jandl Rud., trob., dpp. 4; Janah Hugon, pp. 7; Janški Bogomir, nad. rez., dpp. 4; Janše Janez, inf., dpp. 4; Jasniger Jurij, inf., dpp. 4, m; Jancer Jož., inf., dpp. 4; Jenšac Jož., inf., dpp. 4; Jerej Ernest, inf., dpp. 4; Jerolič Janez, inf., dpp. 4; Jeromel Jan., inf., dpp. 4; Johann Matija, inf., dpp. 4; Jošt Miha, inf., dpp. 4; Gröblacher Rudolf, korp. dom. pp. 4.

Jošt Peter, podd. pp. 7; Juch Valentin, nared. dpp. 4; Jug Milko, inf. dpp. 26 v. u.; Jurič Primož, četov. dpp. 4; Jurman Janez, inf. pp. 7; Jus Janez, inf. dpp. 7; Kadmič Janez, inf. dpp. 4; Kahles Rudolf, inf. dpp. 4; Kainacher Šimen, inf. dpp. 4, m.; Kainbacher Jožef, inf. dpp. 7; Kainz Janez, inf. dpp. 4; Kainz Leo, inf. pp. 7; Kaiser Ernest, inf., dpp. 4; Kaiser Jožef, podd., dpp. 4, m.; Kaiser Luka, inf., dpp. 4; Kaiser Roman, nad. rez. dpp. 4, m.; Kalt Krištof, korp., pp. 7; Kaltenbacher Janez, inf., dpp. 4; Kaltenhofer Janez, podd., m.; Kamenik Mi-

ha, inf., dpp. 4, m.; Kammerhofer Florej, inf., dpp. 4, m.; Kandolf Anton, inf., dpp. 4; Kandut Janez, inf. dpp. 4; Kantek Janez, inf., dpp. 4; Kantušer Lenart, trob. dpp. 4; Kapun Konrad, inf., dpp. 4; Karlbauer Jakob, inf., dpp. 4; Karner Anton, podd., dpp. 4; Korpš Šimen, inf., dpp. 4; Kasnik Franc, inf., dpp., 4, m.; Kašpurc Ignac, inf., dpp. 4; Kasl Vrban, inf., dpp. 4; Kačnik Anton, inf., pp. 7, m.; Katnik Jožef, inf., dpp. 4; Katz Alojzij, inf., dpp. 4, m.; Katz Jožef, korp. pp. 7; Kavčič Anton, inf., dpp. 4; Kaufman Anton, inf., dpp. 4; Kaufman Jožef, podd. dpp. 4; Kaukler Janez, inf., dpp. 4; Kaus Valentin, inf., dpp. 4; Kavel Franc, ins. dpp. 4; Keffer Jožef inf., dpp. 4; Kencijan Janez, inf., dpp. 4; Kerbac, inf., dpp. 4; Kerecz Franc, četov., dpp. 4; Kerschbaum Franc, inf., dpp. 4; Kert Jožef, inf., pp. 7; Kienzer Jak., podd., pp. 7; Kirchsteiger, narednik, dpp. 4; Kittner Janez, inf., dpp. 4; Klammnik Peter, trob., podd., dpp. 4; Klampfer Janez, inf., dpp. 4; Klavora Jožef, inf., pp. 7; Kleinberger Boštjan, korp., dpp. 4; Kleindienst Jakob, inf. pp. 7; Klemenjak Janez, inf., dpp. 4; Klemenc Franc, inf., dpp. 4; Klupper Viktor, četov., dpp. 4; Klurraner Miha, četov., dpp. 4; Knafl Peter, inf., pp. 7, m.; Knafl Volbenk, inf., dpp. 4; Knaflič Janez, inf., dpp. 4; Knapp Jožef, inf., dpp. 4, m.; Knappinger Tomaž, inf., dpp. 4; Kniewallner Janez, četov., dpp. 4; Kober Štefan, inf., dpp. 4; Köchl Matija, četov., pp. 7; Köfer Jožef, inf., dpp. 4; Kofič Gašpar, inf., dpp. 4; Kofler Nacej, inf., dpp. 4; Kofler Nacej, inf., dpp. 4; Kofler Izidor, inf., dpp. 4; Köfler Jožef, korp., pp. 7; Kofler Matija, inf., dpp. 4; Kofler Peter, inf., dpp. 4; Kogler, podd., dpp. 4; Koitz Franc, inf., pp. 7, m.; Kokol Franc II, inf., dpp. 4; Koller Jožef, inf., pp. 7, m.; Koller Miha, inf., dpp. 4; Kolih Tomaž, podd., dpp. 4; Kollman Lojze, korp., dpp. 4; König Anton, korp., dpp. 4; Konrad Anton, četov. dpp. 4; Konrad Franc, trob., dpp. 4; Kopajnik Lovro, inf., dpp. 4, m.; Körbler Andrej, inf., dpp. 4; Košic Robert, četov., dpp. 4; Kosier Jožef, inf., dpp. 4; Kos Franc, inf., dpp. 4; Kostajnshek Avgust, inf., dpp. 4; Kosteli Henrik, inf., dpp. 4; Köstnerberger Janez, podd., dpp. 4, m.; Köstler Oskar, inf., dpp. 4; Kostwein Rok, inf., pp. 7; Kotrian Peter, inf., pp. 7, m.; Kovač Jakob, inf., dpp. 4; Kovač Silvester, inf., dpp. 4; Kovač Jakob, inf., pp. 7, m.; Kozjak Jakob, podd., dpp. 4; Kracker Valentin, korp., dpp. 4, m.; Kraigler Janez, korp., dpp. 4; Krajnc Anton, inf., dpp. 4; Krainer Herman, podd., dpp. 4; Krainer Pavel, inf., dpp. 4; Kral Rupert, inf., dpp. 4; Krameneder Kristijan, dpp. 4; Kramer Janez, inf., dpp. 4; Krametter Leon, četov., dpp. 4; Krammer Franc, inf., dpp. 4; Kramer-Ošabnik Peter, inf., dpp. 4; Kramser Lovro, podd., dpp. 4; Krasnik Franc, pp. 7; Krauthant, podd., dpp. 4; Kravanja Janez, inf., dpp. 4; Kreiner Anton, inf., dpp. 4; Kreitner Jožef, podd., dpp. 4; Krendl Friderik, trob., dpp. 4, m.; Kren Franc, korp., dpp. 4; Kren Peter, inf., pp. 7; Kreutzer Rudolf, inf. pp. 7; Krewalder Jakob, inf. dpp. 4; Kribič Jakob, korp., dpp. 4; Kriegl Ožbe, inf., dpp. 4, m.; Kriesmaier Martin, inf., dpp. 4; Kristan Anton, inf., dpp. 4; Kristler Siegf., podd., dpp. 4; Križ Janez, inf., dpp. 4; Kroat Alojz, inf., dpp. 4; Kroat Bogomir, inf., dpp. 4; Krop Matija, inf., dpp. 4; Krumer Jurij, inf., dpp. 4; Krumpl Franc, inf., dpp. 4, m; Kucher Franc, inf., dpp. 4; Kučič Janez, inf., pp. 7; Kulhnik Peter, podd., dpp. 4, m.; Kulterer Alb., korp., dpp. 4, m.; Kulterer Rupert, nad. rez., dpp. 4; Kunter Silvester, inf., dpp. 4, m.; Kunter Stanislaj, inf., dpp. 4; Kurat Andrej, inf., dpp. 4; Korunik Rudolf, inf., dpp. 4; Kuss Gabriel, inf., pp. 7; Kuttin Andrej, inf., dpp. 4; Kytner Janez, inf., dpp. 4; Lackenbacher Al., korp., pp. 7, m.; Lackner Izidor, inf., dpp. 4; Lackner Janez, inf., dpp. 4; Lackner Jožef, podd., dpp. 4; Ladinik Franc, inf. dpp. 4; Laggner Franc, inf., pp. 7; Lahovnik Franc, inf., dpp. 4; Lakovčeg Janez, inf., dpp. 4; Lolosnig Janez, inf., dpp. 4; Lambauer Janez, inf., dpp. 4; Lampichler Valentin, inf., dpp. 4; Lamprecht Albin, inf., dpp. 4; Lamprecht Anton, podd., dpp. 4; Lamprecht Gašpar, inf., dpp. 4, m.; Lambrecht Gašpar, inf., dpp. 4; Lang Jožef, častn. sluga, dpp. 4, m.; Langegger Jurij, podd., dpp. 4; Langer Franc, korp., dpp. 4, m.; Lanner Oton, četov., dpp. 4; Lanzinger Janez, inf., dpp. 4;

Lapan Aleksander, inf., dpp. 4; Lackner Ad., podd., dpp. 4; Lackner Jurij, inf., dpp. 4.

(Dalje sledi.)

Božične slike z zapadnega bojišča.

Med Angleži in Nemci.

Neki londonski list objavlja celo vrsto vojaških pisem, ki pričajo o prijateljskem občevarju med nemškimi in angleškimi strelskimi jarki za časa božičnih praznikov. Tako piše neki častnik regularne armade med drugim: 24. december se do opoldne še ni dosti razlikoval od prejšnjih bojnih dni. Imeli smo v naših infanterijskih strelskih jarkih običajno delo. Šele okoli dveh popoldne je postajal sovražni ogenj vedno slabši in tudi mi smo odgovarjali nanje le v daljših presledkih. Okoli 6 zvečer je boj končno ponehal kar sam od sebe. Previdno smo zažgali v naših strelskih jarkih ogenj in mislili, kakor običajno vsak dan, kako bi zaužili našo večerjo. Tu je bilo zaslišati nenadoma iz sovražnih strelskih jarkov glasne klice: »Angleži, zakaj se ne prikažete iz svojih lukenj?« — »Pozneje!« so odgovarjali nenadoma naši vojaki. Istočasno mi je neki častniški kolega iz nekega oddaljenjšega strelskega jarka telefonično naznanil, da so njihovi ljudje že izmenjali z Nemci razne pijače in tobak. Tu sem se dvignil tudi jaz in šel v spremstvu dveh mož preko neke njive k Nemcem, ki so v svojih strelskih jarkih že vžgali luči. Sklenili smo privatno premirje do prihodnje polnoči. Istega večera smo še ostali stranka vsaka zase in smo lahko nemoteno praznovali sveti večer. Naslednjega jutra (prvi božični dan) smo čisto brezskrbno zapustili strelski jarek. Le za telefonske naprave smo postavili straže. Okoli 11 dopoldne je prišlo več nemških častnikov k nam. Izkazali smo jim dostojno vso vojaško čast, nakar so odgovorili tudi oni z vso korektnostjo. Nato smo si podali roke in si ponudili drug drugemu cigarete. Sedaj je dobilo tudi obojestransko moštvo dovoljenje, da smejo govoriti med seboj. Kljub različnosti jezikov so se razumeli vojaki čisto lahko s pomočjo raznih mimičnih izrazov. Pri Nemcih se je nahajal tudi neki sergant, ki je živel par let v Ameriki in je znal dobro tudi angleški jezik. Ta Nemeč je izborno služil za tolmača. Neki Nemeč je pripovedoval, da so Rusi že popolnoma izmučeni in da bo končana vojna najpozneje v enem mesecu. Dali smo si medsebojno naslove in neki Nemeč je pri tej priliki tudi pripovedoval, da se nahaja ena njegovih sester v Liverpoolu. Prosil nas je naj ji s pomočjo angleške vojaške pošte pošljemo njegovo fotografijo, čemur smo tudi radevolje takoj ustregli. Po dveurnem razgovoru smo se zopet vrnili v svoje strelske jarke. — Še posebno zanimiva pa je vsebina dveh nadaljnjih pisem, v katerih se poroča, da se je prvega božičnega dne med nemškimi in angleškimi oddelki na prostem med obema strelskima jarkoma vršila nogometna tekma. Eno izmed obeh pisem, ki poročati o isti stvari, je pisal neki major polka iz Leicester, drugo pa pripadnik londonskega polka. Zadnje pismo pravi med drugim: »Naši božični prazniki niso bili samo prijetni, ampak tudi zanimivi. Na božični večer je popolnoma prenehalo vsako streljanje. Naši vojaki so prepevali domače angleške pismi. Nemci zopet svoje. Naslednjega dne so naši vojaki posetili Nemce v njihovem taborišču, nakar so oni odgovorili opoldne. Izmenjavali smo si pri tem cigare, cigarete, vino in pecivo in prijatelj kakor sovražniki so bili v najboljšem razpoloženju. Vršila se je celo nogometna tekma z nemškimi vojaki, kar nas je še posebno zabavalo. Neki nemški oficir je napravil več fotografičnih posnetkov nemških in angleških vojakov, ki so se dali fotografirati skupaj, potem ko so si zamenjali kape in čelade. Naši posetniki so bili jako ljubeznivi in prijazni ljudje. Spremenil sem popolnoma svoje mnenje glede Nemcev. Po praznikih se je pričelo zopet na obeh straneh hudo streljanje in sedaj smo si zopet sovražniki. Nekam čudno se mi zdi vsa stvar...«

Slovenci, podpirajte „Mir“ z inseriranjem!

Veseli ujetnik.

Neki nemški list opisuje v slikah s severnega bojišča tudi naslednji veseli prizor: »Pred mene pripeljejo dva ruska ujeta vojaka. Eden je majhen, koleričen fant, drugi je flegmatičen, rejen, bradat mož. Ne vesta, kaj bom z njima napravil in zlasti mali me gleda zelo strahopetno. »Odkod sta?« ju vprašam. »Mer sain Jüden,« odgovorj mlajši, še vedno v strahu. Pokažem na bradača ter vprašam: »Ta tudi?« »Jo. Is Jüd aus Kišinev.« Razložim svojima ujetnikoma, da se njima ne bo ničesar zgodilo, tem manj, ker sta žida. Oba nimata druge želje, kakor le hitro priti v Nemčijo na miren prostorček. Moje obljube napravljajo očividni vtis, kajti manjši žid je postal živahen in naenkrat skoči k skupini drugih ruskih ujetnikov, pograbi tam enega izmed njih ter kriči: »Noch ä Jüd, noch a Jüd!« Tudi tega moram vzeti v svoje varstvo. Preden odhajamo, jim zabičim, da bodo brez pardona ustreljeni, ako bi poizkusili uiti. Mali žid prebledi in se ustraši. Lasje se mu zježijo in v svetem ogorčenju se postavi pred mene: »Mer wern nix laifen. E Jüd laift nix. Russ laift.« (Žid ne bo ušel, le Rus uide.) Prav ima fant. Zanesel sem se na njegove besede in dobro sva shajala cel čas svojega »tovariševanja«. Pri slovesu mi je v zahvalo obljubil: »Russ verspillt, Daitschland gewinnt.« (Rus zaigral, Nemčija dobi.)

Ne pozabite na nas! . . . Prihajam ravnokar s patrolje. Ob 4. zjutraj je; vse je mirno in zato imam seveda priložnost, da vam pišem par vrstic. Zunaj brije severovzhodnik, zraven lahka snežna burjica, ki poganja človeku v obraz koničaste iglice. Nahajamo se na varnem in imamo v našem zavetišču še celó mizo in peč. Tu zunaj smo se naučili šele ceniti domovino, stariše in svoje ljube, ki jih imamo. Če bi strahovita, ubijajoča sedanja vojna zahtevala še več žrtev potem imam do Vas samo eno prošnjo: Ne pozabite na nas! Mi žrtvujemo radi življenje in žrtvenik domovine, če bi vedeli, da bo nastal po tem težkem času nov svet, nova Evropa, ki bi osrečila vse narode. In potem še nekaj. Tudi po eventualni zmagi bi bilo treba izvojevati še večjo zmago, spraviti namreč človeško kolo zopet v red. V nevarnosti se nahajamo tu vedno. Včeraj ponoči sem bil na patrolji. Sovražna artiljerija je silno streljala na našo. Tja, kjer sem stal še pred pol minute, je udarila s strahovitim ropotom ruska granata. Umaknili smo se urno. Tako je: Danes meni, jutri tebi!

Pogreb ruskega ujetnika.

O pogrebu nekega ruskega ujetnika, ki je za jetiko umrl v ujetniškem taboru pri Freistadtu na Gornjem Avstrijskem, poroča »Arbeiter Zeitung«: Samotno, žalostno je bilo umiranje, ki je bilo sojeno temu štiridesetletnemu kmetu iz okolice Kijeve. Daleč od domovine, od žene, ki jo je zapustil s petimi otroki najnežnejše starosti; samo dva tudi ujeta ruska sanitetna vojaka sta bila navzoča v bolniški baraki, ko je v temni noči izdihnil svojo dušo. Njegovi tovariši so dobili od stavbnega mojstra, ki je zgradil barake, nekaj desk, iz katerih sta zbila preprosto, neostruženo krsto. Drugi so napravili iz dveh drogov preprost križ. Občina je posodila pregrinjalo za krsto. Tako so bile gotove vse priprave za pogreb ujetega, sedaj vseh težav rešenega Rusa. V nedeljo, 21. decembra, ob 10. dopoldne so pokopali tujega vojaka. Vojaki stražnega bataljona so prinesli smrečja iz gozda in so si izposodili ročni vozič, ki je rabil potem za mrtvaški voz. Pokopališče, na katerem je bil pokojnik pokopan, leži na visokem hribu. V tem je profos zbral pogrebce: iz vsake barake po dva moža, ki so tudi dobili smrečje, da so ga podarili namesto vencev umrlemu tovarišu. Na južnem Ruskem je namreč navada, da pred pogrebnim izprevodom potrošajo od deset do dvajset korakov smrečje na pot. Ko so naložili krsto z mrličem na voz, so ujetniki zapeli otožne korale, ki so jih vsi navzoči, tudi kmetje iz oklice, ki so prišli v cerkev ali pa na trg v Freistadt, poslušali odkritih glav. Vse je bilo globoko ginjeno, tudi stražno moštvo. Nato se je začel izprevod pomikati. Spredaj je hodilo šest mož s smrečjem, potem mlad, visok Rus, ki je nosil križ, potem dvajset pevcev, krsta in končno ostali pogrebci, sami soujeti tovari-

ši, ki so prišli skupaj z umrlim pod orožje in so bili tudi z njim vred ujeti. Bil je zelo žalosten pogled. Izprevod se je pomikal počasi mimo taborišča na pokopališče pri Sv. Petru. Ob grobu je neki ujetnik izpregovoril par besedi, oglasil se je nato še otožen slovanski zbor in potem je zaropotala zmrznjena prst na krsto. Preprosti križ, ki so ga nosili pred izprevodom, so zatakneli v zemljo in kratek napis na njem pravi, da tamkaj počiva Andrej Leško, kmet iz I. v Rusiji, rojen leta 1874. Tam gori na samotnem bregu, na pokopališču, ki obdaja romarsko cerkev, zgrajeno v trinajstem stoletju, je sedaj našel svoj mir, on, kmet iz daljnje Rusije.

Nenavaden dvoboj na bojišču.

Neki dopisnik s severnega bojišča piše: Dobili smo povelje: Naskok! Stotnija je naskočila. Bili smo kakih tristo metrov oddaljeni od ruskih zakopov, ko je začela središče stotnije obsipati toča krogel iz ruske strojne puške. Moralj smo se zakriti v zakopu. Toda strojna puška nas je našla tudi tam, ker so krogle letele tako blizu nas, da so nam metale pesek v oči. Kdor je le vzdignil glavo ali roko, je padel, zadet, v jarek. Položaj je bil obupen. Zaradi ene strojne puške ni mogoče dalje. In vendar, dokler ne preneha streljati ta strojna puška, bi bil vsak poizkus naskoka zastoj. Z nami v zakopu je ležal neki narednik, ki je v civilnem življenju izvrsten lovec in strelec. Vzel je nekemu vojaku puško, vzdignil glavo in začel streljati. Ustrelil je štirikrat. Naenkrat je strojna puška nehala streljati. Očividno je zadel onega, ki je upravljal strojno puško. Čez nekaj časa je strojna puška zopet začela ragljati in si je vzela za cilj narednika. Razvil se je strašen dvoboj. Strojna puška je izstrelila do 360 krogel, narednik pa le kake tri ali štiri, pa je strojna puška zopet omolknila. Narednikova krogla je zopet zadela. Po daljšem odmoru je strojna puška zopet začela streljati in narednik je zopet nadaljeval dvoboj. Vstal je, pomeril, sprožil in zopet počepnil v zakop. Kmalu je strojna puška zopet umolknila. Čakamo. Nič. Streljamo, in zopet nič. Strojna puška molči. Opustila je dvoboj in se je očividno preselila s tega nevarnega mesta. V tem pa je skočila naša stotnija iz zakopa in naskočila. Seveda je bil narednik odlikovan.

Angleška pisma z bojišča.

»Times« objavlja celo vrsto zanimivih angleških vojaških pisem, ki opisujejo na različen način vtis življenja v vojni. Neki podčast. piše: »Sedaj smo se že popolnoma dobro privadili na vojno. V začetku smo morali delati noč in dan, da si napravimo kritja. Spati smo mogli le v majhnih podzemskih luknjah, ki so bile mokre in močvirnate, ker je tekla vanje voda, ki se je odtekala od robov jarkov. Premislite samo, kako prijetno je bilo ležati v takih jarkih. Vrh tega je bilo ponoči še jako mrz in moja sreča je bila, da sem imel s seboj dve oedeji. Sedaj je že vse boljše in vsaj jaz za svojo osebo se počutim dosti bolje. Najbrže je iskati temu vzroka v naravnem, primitivnem življenju. Naučil sem se spati povsod: med topovi, v barakah, v šolah, v hlevu, na kupih sena, ali v kuhinji kmečke hiše. Slednje je bilo še najboljše, posebno ker so bili ljudje še tako prijazni, da so kuhali za nas. Po treh dneh dolgega hoda smo se dobro okrepčali z mesom in krompirjem, maslenim kruhom, sirom in kavo. Danes dežuje in blato nam stoji v naših jarkih skoro do kolen. Žalibog ne moremo kuhati, ker je vse omehčano; zadovoljiti se moramo z mokrimi piškoti in konzervami in s prošnjami k Bogu, da bi dež kmalu ponehal.« — Neka Angležinja je poslala listu sledeče pismo nekega mladega Francoza: »Čutim potrebo, da se naučim angleški. Na vsak način moram znati jezik naših zaveznikov. Mati mi je poslala angleške časopise in besednjak. Občudujem stoičnost vaših vojakov, ki gledajo vojni tako hladnokrvno v obraz. Ne morem reči drugega, kakor da je moja ljubezen do Francije, Anglije in Belgije naravnost neskončna. Kako močni morajo biti Nemci, da se nam upirajo toliko časa. Tudi nje moramo občudovati. . . .«

Kupujte pri tvrdkah, ki inserirajo v „Miru“!

Gospodarske stvari.

Čebelna gniloba in nje zatiranje.

Napredujoči človeški duh je znal pri vseh kmetijskih panogah prirodnoznanstvo izrabiti praktično v njih procvit. Načelo »kakršna setev, taka žetev« se dandanes v tem smislu izvaja na podlagi znanosti. Kako premišljeno in koristonosno se to izvršuje tudi pri čebelarstvu! Znano je, da dandanes napredni živinorejci največjo skrb obrača na pravo izbiro plemenske živine. S to pomočjo so se povzdignile vse dobre lastnosti živine. S ponosom zrejo dandanes na razne pasme pri konjih, govedih, ovcah, kozah, razni perutnini itd. Z enakimi uspehi se ponajam tudi v čebeloreji.

Izkušnje in opazovanja so učila, da imajo čebele zelo različne lastnosti. Drugačne lastnosti imajo čebele, živeče v zelo rodovitnih pokrajinah, od onih, kjer se morajo z največjo vztrajnostjo boriti za svoj obstoj; drugačnih svojstev se navzamejo tam, kjer vlada zmernotoplo podnebje z vsakovrstnim rastlinstvom, kot v mrzlih pokrajinah z enostavno pašo. V teku stoletij so pridobile te lastnosti podedovano stalnost. V prid čebelarstva je, gotove dobre lastnosti z vedno izbiro povzdigniti in krepiti, ravno tako koristonosno pa je, gotovim čebelnim pasmam s križanjem dobre lastnosti vcepavati in širiti.

Prve tozadevne poizkuse je, sicer nevede, v lastno korist in slavo v veliki meri izvajal dr. Dzierzon z laško čebelo. Po teh poizkusih so ga začeli posnemati drugi čebelarski veleumi. Na Moravskem je bil dr. Žiwansky, ki je prvi spoznal velikanski pomen križanja nemške čebele z južnimi čebelnimi pasmami, zlasti s kranjsko čebelo, ki je znana rojivka, da se povzdigne tamošnje čebelarstvo, kjer čebele ne roje rade. V umnih čebelarjih, kakor v M. Ambrožiču iz Mojstrane, baronu Rotschützu iz Podsmreke pri Višnji gori na Dolenjskem in pri nekaterih drugih naprednih čebelarjih je našel praktične nositelje in izvrševalce te ideje. Iz tega se je rodila, razvila in širila važna kupčija z živimi čebelami. Do danes se je prodalo stotisoče panjev naše čebelne pasme v inozemstvu. Z njo se čebelarstvo vsega sveta povzdigne in ima najlepšo bodočnost. Izpoznalo se je, da kar je na primer arabski konj v konjereji, to je kranjska čebela v čebeloreji. Le žal, da se to med našimi čebelarji samimi še premalo ve, in da se ti sami premalo zavedajo pomena vrednosti svojih čebel. Za malenkostnimi uspehi — v čebelnih pridelkih — se pehajo, na bodočnost pa premalo mislijo in ne računajo z njo.

Pri prodaji naše kranjske čebelne pasme, ki je razširjena poleg Kranjskega še na Spodnjem Štajerskem, Južnem Koroškem, Primorskem in na Hrvaškem v čistosti, kot bastardirana pa po vseh avstrijskih kronovinah, se je v zadnjih desetih letih vtihotapila nepoštenost, ki ima svoj izvor deloma v pohlepnosti, deloma v nevednosti, namreč: da se oddajajo v inozemstvo tudi slabotni mali roji, ki bolehajo na nevarni bolezn — gnilobi. Taki roji, ako pridejo v mrzlejšje podnebje, kjer se z njimi ne postopa povsem pravilno, kjer se jih pita navadno le s sladkorno tekočino, slabim medom ali špekulativno s kakim sirupom, sami izumrejo in še druge okužijo. Akoravno so taki žalostni pojavi, da imajo tudi čebelarji po lastni nekrivdi občutno škodo, le redki in so čebelarji navadno sami največ krivi, ker kupujejo čebele od nevednih čebelarjev, samo da so poceni, vendar so se taki slučajji tolikokrat dogodili, da se je zlasti sosednja država, kamor je uvoz največji, čutila primorano, da hoče tako nepošteno kupčijo z vsemi postavnimi sredstvi zatreti. V obrambo teh obžalovanja vrednih razmer je pa storila tudi naša država primerne in edino prave korake, da je zatiranje takih na gnilobi obolelih čebel postavila pod državno kontrolo. Z ministrsko naredbo z dne 18. julija 1914, ki je stopila dne 22. avgusta 1914 v veljavo, je postavno zavezan vsak čebelar, da mora vsak sumljiv slučaj obolelosti svojih čebel po gnilobi nanznaniti pristojni c. kr. politični oblasti (okrajnemu glavarstvu), ki vse potrebno ukrene, da se zatire bolezen. Vsak čebelar je sedaj zavezan, da ravna v slučaju čebelne

bolezni gnilobe, kakor to predpisuje § 16. državnega zakona z dne 6. avgusta 1909, št. 177, glede nalezljivih živalskih bolezni.

Za našo čebelo in sploh za povzdigo trgovine z živimi čebelami bo imela ta nova naredba dalekosežne, dobrodejne posledice. Akoravno se bolezen gniloba pri nas le bolj poredkoma prikaže in več ali manj samobesni zamre, vendar imajo večkrat nevedni ali pa zanikrni čebelarji občutno škodo. Posledica bo, da se bodo čebelarji bolj vneljali za močne roje, in ako se bo med njimi nahajal tak zanikrni čebelar, ki trpi to bolezen v svojem čebelnjaku, imajo pomoč, da ga postavnim potom prisilijo, da odpravi to nevarnost za vse ostale čebele.

Kdor je pa prišel v stik z inozemskimi čebelarji, zlasti iz Nemčije, kjer zelo radi krivdo gnilobe zavračajo ravno na kupčijo z živimi čebelami, ki jih dobivajo iz južnoavstrijskih kronovin, ta bo z zadovoljstvom pozdravil to novo ministrsko odredbo, ki bo vsled nje v bodoče postala nepoštena in goljufiva kupčija z bolnimi čebelami iz naših krajev nemogoča. Za poštene kupčijske tvrdke z živimi čebelami ima dobrodejen pomen, za druge pa zaslužno kazen.

Pripomba. Ta spis iz peresa g. A. Lapajnetaja je posnet iz mesečnika »Slovenski Čebelar«, ki je glasilo vseh slovenskih (deželnih) čebelarskih društev, katerih udje ga po plačani udnini (letno 3 K, 60 vin. zavarovalnine čebel) prejema zastonj. — Zdel se nam je članek v več ozirih tako izboren in primeren, da ga prinesemo v celoti vsem »Mirovim« čitateljem, zlasti še, ker vemo, da je i med njimi še nekaj takih čebelarjev, ki ravnajo s čebelami kar po starem tje v en dan in niti ne vedo, da obstoja z izključitvijo vsake »politike« le za notranjo vsestransko povzdigo čebelarstva kot samostojne panoge lepa organizacija »Slovensko čebelarsko društvo«. To društvo daje na podlagi obilnih izkušenj svojih vodilnih članov manj izurjenim in revnejšim čebelarjem nasvete ter jim gre z dejanjem in posredovanjem na roko; priskrbuje celó za malo ceno odstopa posameznikom koristno potrebno orodje itd. Tudi za Korosko obstoja osrednje društvo, o katerem daje ustmeno in pismeno podrobne informacije ter sprejema ude tačasni predsednik gospod Josip Jekl, šolski vodja v Apačah, pošta Galicija pri Grabštanju.

Nadalje pa nam je članek tudi primer, vzorec in dokaz za to, kako lepa strokovna glasila obstojé v Slovincih in kake temeljite in koristne nauke vsebujejo. Imamo na primer tudi »Slovenskega Sadjarja«, »Slovenskega Kmetovalca« in druge, ki bi tudi zaslužili več pozornosti! Ni nam torej treba segati po tujih, navadno še dražjih in manj praktičnih strokovnih glasilih; čimbolj bomo svoja lastna izdavanja podpirali, tembolj se bodo izpopolnila, tem bogatejše snovi bodo prinašala in tem lepše bodo opremljena. Zlasti izobraženci po deželi, pomagajte ljudem pri naročevanju takega prekoristnega strokovnega čtiva!

P. V.

DAROVI,

poslani »Slovenskemu komiteju v Celovcu« (Družba sv. Mohorja).

V zadnjem izkazu darov za božičnico je bil pomotoma izpuščen dar: Ivan Nagel, župnik, Obirsko: Cerkevno darovanje 20 K. Nadalje so poslali darove: Vč. gospod Matej Ražun, župnik v St. Jakobu v Rožu: Darovi župljanov 40 K; Mohorjani mestne župnije Pliberk 40 K; Marija Rafer, Kneža, 2 K; Jožef Paul, posestnik v Dolinčičah pri Rožeku, 40 K; Keber Matevž, podomače Hedov v Koprivni, 5 K; vč. gospod Val. Mörtl, župnik na Strmci: Darovi faranov v Lipi 11 K; darovanje v cerkvi St. Jurja na Strmci 6 K; vč. gospod dekan Franc Mihael na Žihpoljah 5 K; Marijina družba na Žihpoljah 5 K; Oražem Andrej, mlinar, Guštanj, 3 K; Mohorjani v St. Vidu v Podjuni po vč. gospodu župniku Petru Serajniku 10 K; po vč. gospodu kaplanu Feliksu Zulechnerju v St. Mihelu pri Pliberku: Bratovščina III. reda v Šmihelu pri Pliberku za vojake 26 parov nogavic, 20 parov rokavic, 6 parov štuceljnov, 1 čepico, vse volneno; po vč. gospodu J. Petermanu, župniku na Otoku neimenovan 1 K.

Prva južnoštajerska vinarska zadruga v Celju.

Zadruga ima v zalogi vsakovrstna bela in rdeča zjamčeno pristna južnoštajerska namizna vina najboljšee kakovosti po zelo nizkih cenah.

Čisto posebno pa še opozarja na sortimentna fina vina v buteljkah.

Zahtevajte cenike! Prepričajte se s poskušnjo! Obiščite naše kleti!

Gostilničarji! Ogibljite se brezvestnih tujih agentov, ogrskih in laških vinotročev in naročajte vino pri domačem podjetju južnoštajerskih vinogradnikov.

Franc Siebert, trgovina mila in sveč, Celovec, Stauderhaus, priporoča svojo bogato zalogo voščenih in steirskih sveč, stenj in olje za večno luč, kadilo, oglje za kadilnice itd. Razpošilja se na zunan.

Ako še niste, pošljite naročnino!

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

Izredna c. kr. državna loterija

za vojaške preskrbovalne namene.

Ta denarna loterija

ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobiček znaša

200.000 kron

Žrebanje se vrši javno na Dunaju dne 28. januarja 1915.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju III., Vordere Zollamtsstraße 5, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštah, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. — Igralni načrti za kupce srečk brezplačno. — Srečke se pošiljajo poštne prosto.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva drž. loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Edino slovensko narodno trgovsko-obrtno podjetje

Hotel Trabesinger

v Celovcu, Velikovoška cesta št. 5.

Podpisano vodstvo hotela Trabesinger se vlijudno priporoča vsem velenjenim slovenskim in slovanskim gostom-potnikom, ki prenočujejo ali za več časa ostanejo v Celovcu. V hotelu se dobe lepe, snažne sobe po primerni ceni; nudi se izborna kuhinja in zjamčeno pristna in dobra vina iz Slovenskih goric. Gostom-abstinentom se postreza z raznimi brezalkoholnimi pijačami. Na razpolago je tudi kegljišče poleg senčnatega vrta, pozimi toplo zakurjeno. V hotelu Trabesinger dobite vsak dan, posebno pa ob sredah zvečer, prijetno slovensko družbo. Slovenski potniki in rodoljubi, slovenski romarji, ustavljajte se samo v edini slovenski gostilni »Hotel Trabesinger« v Celovcu, kjer boste vedno dobro postreženi. — Za mnogobrojen obisk se priporoča

vodstvo hotela Trabesinger.

Knjigoveznica Družbe sv. Mohorja v Celovcu

Delo trpežno in okusno.

Vetrinjsko obmestje (Viktringerring) 26

Cene zmerne.

opremljena z najnovejšimi stroji z električnim nagonom

se priporoča za vsa v stroko spadajoča dela od preproste do najfinejše izpeljave.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.